

RÖSZKE, PILLANATKÉP

PÁRATLAN OLDAL - LX. évfolyam, 16. szám, 2016. április 22.

Röszkénél az autópálya mellett, sötét fémkerítések mögött húzódik a zóna, amelyben a menedékkérők (orbanistául: illegális bevándorlók) várják ügyük elbírálását.

Fedett, fűtött térben csak a BÁH hivatalnokai és a fegyveres őrség tagjai tartózkodnak, a menedékkérők a szabad ég alatt, a senki földjén laknak. A Hivatal naponta csupán húsz kérelmet fogad be vizsgálatra, a több száz tömeg hosszú napokon át áll, ül, fekszik, alszik, éheznek, szomjaznak és fázik a kerítés mögött. Ugyanez a helyzet a közeli Tompánál is, ahová a jelenlegi legfiatalabb menedékkérővel, egy húsznapos csecsemővel érkezett Szíriából egy nincstelenné vált kurd család. Károkozás nélkül jöttek, De mivel itt az „inkább bűnhődjön száz ártatlan, mint hogy egyetlen bűnös is megmeneküljön” elve uralkodik, a magyar állam őket sem tiszteli meg a méltányos eljárással. A földre telepedtek, és éjjel-nappal a szabadban vártak. A folyamatosan érkező civil segítőket (ők általában a MigSzol és a SEM önkéntesei; a MigAid most főként Görögországban dolgozik) csak a kerítésig engedik, tovább nem mehetnek. Egyedül az ENSZ Menekültügyi Főbiztosságának munkatársai járhatnak át, de ők is csak időkorlátokkal.

Az egyik orvos, aki tavaly óta rendszeresen jár a határra, természetesen most is ott van. Mint meséli, a szolgálatát ezúttal a rendfenntartók is igénybe vették. Látták, hogy a kerítés lyukain át is lehet vércukorszintet mérni (ami pedig nem könnyű feladat, hiszen nincs hová tenni az eszközöket, és a kinyújtott karokat sem lehet rögzíteni, ezért minden mozdulatot a levegőben kell elvégezni), hát akkor már miért ne ellenőrizhetné az övét is? Az egyikük mindjárt meg is kérte erre. Az így kialakult, bizalmi viszony azonban csupán arra volt jó, hogy ne vegzálják őt, és ne álljanak fenyegetőleg mellette munka közben. A vizespalackok átadásának gondján azonban sajnos ez nem segített. Azokat változatlanul csak a rácson át lehet odaadni, ami a literes-másfél literes vizek esetében már komoly kézilabdás gyakorlatot igényel. A nagyobb palackokat egyenként kell átadni a kerítés fölött. Am ha a másik oldalon álló nem tudja elkapni vagy kiejti a kezéből, akkor a palack könnyen szétrobban a földön.

A cipők átjuttatása kevésbé bonyolult: azoknál csak arra kell ügyelni, hogy a párok darabjait valami fogja össze. A kockasajtok, joghurtok, banánok és müzliszeletek esetében a kerítés nem veszélyezteti a tárgyak épségét (a réseken átnyúló kezek bőrét már annál inkább), csak elviselhetetlenül lelassítja a szétosztásukat. Mindemellett az is fontos, hogy a zónában semmiféle raktározási lehetőség nincsen. Így ahhoz, hogy mindig jusson friss víz, és a tejes ételek se romoljanak meg napközben, jól összehangolt beosztás is kell a szállításban.

Az állapotokat fotókkal, filmfelvétellel csak nagy ritkán lehet rögzíteni, mert a magukat vad háborús csataterre (vagy talán csak a szocializmusbeli összetartásba) képzelő katonák jobb híján a kattintgatókra csapnak le, hogy valami jusson már nekik az ellenség leszerelésének élményéből is.

Nem kérdés persze, hogy néhány éven belül drámai erejű, emellett romantikus, sőt, valószínűleg giccses filmek is készülnek majd a menekülők szenvedéseiről és a segítőik morális tartásáról. Rómeó-Júlia-történetek is lesznek, és ki tudja, még a fejen kétszer redőzött, hidzsáb-típusú kendő is divattá válhat, hiszen az egyre szelesebb időben haszna is van. Nincs kizárva, hogy a röszkeiek meg fognak gazdagodni a forgatások helyszínbérlési díjai révén, a nép többi tagja pedig büszke lesz rájuk, és meg lesz hatva, hogy nagy idők tanúja lehet. Az emberek alapvetően jók, általános lesz a megrendülés, sőt megszületik majd a mindenki számára átélhető, erős és megbonthatatlan nemzeti egység.

Hányi csak attól kell majd, hogy a lehangosabban azok zokognak a mozikban, akik ma odaadón

támogatják a kormány idegengyűlölő politikáját, sőt választott elöljáróként büszkélkednek azzal, hogy rükvercben is áthajtanának a migránsokon. De hát ilyenek mindig voltak és lesznek, érteni csak azt nem lehet, hogy mifelénk miért ők kerülnek könyörtelen ismétlődéssel a fejünk fölé.